

Emanuela Lekić

Croatia

About the artist

- Born in 1996, Rijeka
- Completed her formation in Painting at the Academy of Fine Arts in Zagreb in 2019.
- Her artistic practice explores contemporary figuration through an intimate and psychological approach to portraiture and the human form.
- In her recent works, she has been exploring the paradox of shelter as both a space of safety and a potential trap.

Artwork

About the artwork

Hollow Hints is a double self-portrait. By placing myself within this constructed scene, I explore an intimate inner conflict between what we wish to preserve and protect, and what we may secretly desire to destroy. The miniature setting functions both as a stage and a psychological space: a carefully controlled world that simultaneously reveals its own instability.

The tension between scale and emotion is central to the work. Although the scene is built from small-scale elements and resembles a theatrical set, it addresses deeply personal and universal questions about vulnerability, control, destruction, and the fragile nature of the places (physical or emotional) that we call safe.

Emanuela Lekić

Horvátország

A művésről

- 1996-ben született Rijekában.
- 2019-ben szerzett festőművész diplomát a Zágrábi Képzőművészeti Akadémián.
- Művészeti gyakorlata a kortárs figurációt a portré és az emberi test intim, pszichológiai megközelítésén keresztül vizsgálja.
- Legújabb munkáiban a menedék paradoxonával foglalkozik: hogyan válhat egy biztonságot nyújtó hely egyúttal csapdává is.

A mű

A műről

A Hollow Hints kettős önarckép. Azáltal, hogy saját magamat helyezem ebbe a megkonstruált jelenetbe, azt az intim belső konfliktust vizsgálom, amely aközött feszül, amit meg akarunk őrizni és védeni, illetve amit titokban talán el akarunk pusztítani. A miniatűr környezet egyszerre szolgál színpadként és pszichológiai térként: egy gondosan kontrollált világ, amely egyúttal saját instabilitását is felfedi.

A mű központi eleme a lépték és az érzelem közötti feszültség. Bár a jelenet apró elemekből épül fel, és egy színházi díszletre emlékeztet, mélyen személyes és egyetemes kérdéseket vet fel a sebezhetőségről, a kontrollról, a pusztításról, valamint azoknak a helyeknek – legyenek fizikai vagy érzelmi terek – amelyeket biztonságosnak érzünk, törékeny természetéről.